

מרכז תורני ללימוד פנימיות
התורה והחסידות
לאורו של האדמו"ר י-ם
מוהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

שבת קודש פרשת בראשית | כ"ו תשרי התשס"ט | גיליון מספר 216 | שנה חמישית

מאורות הפרשה

ושוב מתחילים אנו מבראשית, זו השנה החמישית ב"ה, והפעם בהתרגשות גדולה עם יציאתו לאור של העלון בגרסה חדשה, מאירת עיניים, כאשר אורו של האדמו"ר זיע"א מאיר וזורח עלינו, ומשפיע שפע של ברכה והכוונה בעבודת האדם בחיי העולם הזה.

בפרשת השבוע מצינו נאמר "הלא אם תטיב שאת" וכו' – ואמר השל"ה הקדוש תשובה ומעשים טובים, שצריך שהתשובה תהיה כך שהמעשים העים שעשה יהיו עכשיו טובים, כמו הכעס לכעוס על רשעים וכדומה. ורמז לזה הפסוק [ישעיה] "ובא לציון גואל" בשביל ששבים הפשע למדרגת "נאום ה'", לא שעוזבים הפשע לגמרי, רק שהפשע עתה הוא "נאום ה'".

וזה כוונת הנביא [ישעיה] "הלא ה' זו חטאנו לו" שעושים תשובה ומתודים שחטאו. אבל "ולא אבו בדרכיו הלוך" פירוש שאין עושים תשובה כל כך, שעם העוולה עצמה יהיה הלוך בדרכי ה', וככתוב [תהילים] "אף לא פעלו עולה" אלא עם העולה עצמה יהיה בדרכיו הלכו, וזה "כי פשעי אני אדע", עד שהמדרגה שחטאתי יהיה נגדי תמיד, שיהיה מהעבירות מעשים טובים לעסוק בהם תמיד.

והוא שאמרה התורה "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" – שאם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת", שכאשר האדם מעלה בליבו את גודל הבריאה יופיה, והודה וזיוה, מיד מתמלא בושה וכלימה ולא יעשה עוולה חטא ופשע – כלפי הבורא ית"ש, ואם הגיע למדרגת "ארץ" לוקח הוא את ה"ארץ" ומגביה אל "שמים" כדאמרין "כל אתן שבתורה באים לרבות", היינו שעם העבירה עצמה עושה הוא מעש"ט ומצוות ומחזירה לבחינת חיבור שמים וארץ. כי בהיות ה"ארץ, לבדה "והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום". אך כאשר לוקח הוא את כל כוחו שעבר בו עבירה ודווקא בכוח זה משנה מחושך לאור מארץ לשמים, זו ראשית הבריאה "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ".

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת בכה אליאן בת אהרון לוי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום
קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100
העורך: בן ישי עוזיהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>
כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות המשל והנמשל

כפרי אחד הלך לטייל בעחר הגדולה, ועיניו לא שבעו מראות את נפלאות הכרך, לפתע הגיע אל פתחו של חייט אומן שהיה עוסק בהכנת מחלצות ואדרות לבית המלוכה. ראה הכפרי את החייט כשהוא פורס אריג משי יקר על שלחנות, ואז נוטל החייט זוג מספריים ועמד לגזור את הבד עמוד !! זעק הכפרי. מה אתה עושה, מדוע אתה עומד להשחית אריג משי כה יקר?

הבין החייט כי העומד לפניו כפרי בור, ובטוב ליבו הסביר לו: דע כי אין אני משחית כלל, אלא מתקן, אריג זה עד מהרה יהפוך לאדרתו של המלך.

כך הנמשל – לעיתים אנו רואים צדיק ורע לו ותמהים מדוע נגזר עליו כך, אלא שיש לדעת כי כאותו כפרי גם אנו טחו עינינו מראות – ואין בכוח שכלנו להבין את רוב חסדו יתברך ואין זה לקלוקל אלא תיקון.

"כל מאן דרחמנא עביד לטב עביד" [המגיד מדובנא]

מאורות פרי חיים

בראשית, אותיות אב"י שר"ת, וכמאמר רז"ל לומר בכל יום תהלה לדוד, וליכא מידי דלא רמיזי באורייתא, והוא נרמז בר"ת אמו"ר ב"כל יום ש"לש רננו"ת תהל"ה. [אגרא דכלה]

ולדעתי, נראה בס"ד, בראשית אותיות "אשר" יושב"י ביתך, תהל"ה, מתחלת המזמור, ואשר"י מן מזמור של קודם, וזה דבר יקר ונפלא, בס"ד.

ולכאורה מהו דייקא מרמז זאת מרן מהרצ"א ז"ל בתיבת בראשית, והיינו כדברי חכמ"ל [ברכות] כל האומר ג' פעמים תהלה לדוד בכל יום מובטח לו שהוא בן עוה"ב, היינו כי ג' פעמים הקדמה לעולם, וזה שפיר נרמז בראשית, לשון קדמה לעולם, וזה נכון בס"ד בדרך אפשר.

מאורות הסיפור החסידי

תעלומת הנדיב המסתורי - א

בין תפקידיו הציבוריים המרובים, היה רבי שלמה זלמן פרוש הממונה על "כולל" יוצאי מינסק בירושלים. "כולל" זה היה מישענת נאמנה למאות משפחות שעלו ממחוזות רוסיה הלבנה, ואשר התנסו בחבלי קליטה ובקשיי קיום, בימים ההם שירושלים לא היתה אלא עיירה עלובה, מחוסרת כל, עם מישטר נחשל ורקוב.

הרבה רווחה לא יכלו ה"כוללים" להבטיח לחבריהם, שהיו סמוכים לשולחנם ותלויים בקופתם, העזרה שהוגשה בכל ימות השנה הספיקה בקושי לקיום מינימלי של לחץ צר ומים לחץ. אלא שיהודי ירושלים מסתפקים במועט היו, נהנו מזיווה של ירושלים ושמחו בחלקם. רק לקראת החגים היה ה"כולל" עושה מאמץ מיוחד, מגייס סכומים נוספים מתרומות נדיבי עם ומגדיל במקצת את קיצבת המשפחות. ביחוד עשה כך בערבי פסחים, שאז הצרכים רבים מכל שאר החגים.

והנה קרה המקרה שבשלהי חורף של שנת תרמ"ז, נתעכב בדרך משלוח העזרה של גבאי "הכולל" ברוסיה. עברו ימי שבט, חלפו גם ימי פורים ועדיין לא באה כל הודעה מסניף הבנק הרוסי הממלכתי ביפו בדבר הכסף מ"הכולל" במינסק לגבאים בירושלים. נתמלא רבי שלמה זלמן פרוש דאגה וחרדה, כי מי כמוהו ידע. שעניניהם של עניי ירושלים נשואות לתמיכה הזאת, שבה הם רוכשים את צרכי החג. מאין יקחו עלובים אלה למצה שמורה? לארבע כוסות? לסעודות החג? שלא לדבר כבר על זוג נעלים חדשות לילדים, במקום אלה שבלו ונקרעו במשך חדשי החורף.

קם רבי שלמה זלמן והלך אצל רבי פייבל סטאלער (הנגר) ולווה אצלו מאתים נפוליון, על מנת להחזירם לו לכשתגיע העזרה ממינסק, שנתעכבה מן הסתם בגלל תקלה כלשהי בדרך, אך סופה ללא ספק שבוא תבוא. רבי פייבל סטאלער לא היה מעשירי העיר, אך מכיוון שחשור בנים היה ואוכליו מועטים, וכל ימיו הרוויח בכבוד את פרנסתו מנגריית הרהיטים שלו, הצליח רבי פייבל לחסוך סכום נכבד למען יוכל להתפרנס ממנו לעת זקנתו. רק לרבי שלמה זלמן גילה רבי פייבל את הסוד, שאם יזדקק אי פעם להלוואה קצרת מועד בלי רבית לצרכי הציבור, יוכל להשיגה אצלו. חשדן גדול היה רבי פייבל, אך ברבי שלמה זלמן פרוש נתן את אמונו.

ימים ספורים לאחר הפסח הגיעה ההודעה מסניף הבנק הרוסי הממלכתי ביפו, ש"ההעברה" (איבערווייזונג) עבור "כולל" מינסק בסכום של מאה ועשרה נפוליונים זהב, הגיעה בשעה טובה. שמח רבי שלמה זלמן שמחה גדולה, מיהר לקבל את הכסף, ומהבנק שם פניו ישר אל רבי פייבל סטאלער ומסר לו את הסכום כולו על חשבון החוב. מוסכם היה על דעת שניהם, שעם הגיע סכום נוסף תוחזר לרבי פייבל יתרת החוב.

כחודשיים ויותר חלפו עד שנתקבלו ממינסק כספים נוספים. אך משהגיעו לא נשתהה רבי שלמה זלמן אפילו שעה קלה, צרר את תשעים המטבעות הנוצצות במטפחתו האדומה והלך אל רבי פייבל סטאלער, כדי להחזיר לו את יתרת החוב, אולם כאן ציפתה לו הפתעה לא נעימה כלל.

המשך יבוא בס"ד - לוקט מ"אנשים של צורה"

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמות וברכות.

ליצירת קשר - בית המדרש אור שלום -

ת.ד. 88 מיקוד 90100

קרית ארבע מיקוד 90100

